

# **Evangelí del diumenge de la setmana XVIII de durant l'any: rics davant Déu**

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XVIII de durant l'any. “Estigueu alerta, guardeu-vos de tota ambició de riquesa”. És lògic desitjar benestar i prosperitat per a la pròpia família; cal evitar, però, la niciesa de posar en els béns materials el fonament de l'esperança i la felicitat.

## Evangelí (Lc 12, 13-21)

Un d'entre la gent digué a Jesús:

—Mestre, ordena al meu germà que es parteixi amb mi l'herència.

Ell li respongué:

—Home, ¿qui m'ha nomenat jutge o mediador entre vosaltres?

Aleshores digué a la gent:

—Estigueu alerta, guardeu-vos de tota ambició de riquesa, perquè, ni que nedi en l'abundància, la vida d'un home no depèn pas dels seus béns.

I els explicà una paràbola:

—A un home ric, la terra li va donar molt. Ell rumiava: «Què faré, si no tinc on guardar la meva collita?» I es va dir: «Ja ho sé, què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans i hi guardaré tot el meu

gra i els meus béns. Llavors em diré a mi mateix: Tens molts béns en reserva per a molts anys; reposa, menja, beu i diverteix-te».

Però Déu li digué:

—Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida, i tot això que has acumulat, de qui serà?

Així passa amb el qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric davant de Déu.

.....

## **Comentari**

L'Evangeli explica que una vegada, mentre Jesús predicava, algú de la multitud li va demanar que instés el germà a compartir l'herència amb ell. Jesús, en comptes d'atendre aquesta petició, adverteix els presents, com havia fet molts cops,

sobre el perill de l'avarícia i l'afany de seguretat basat en les riqueses.

Aparentment, sembla just que una persona reclami part d'una herència al germà. Ignorem, però, les circumstàncies del conflicte familiar que surt a la llum. En canvi, de la resposta prudent de Jesús –que sap prou què hi ha en el cor de cadascú (cf. *Jn* 2, 25)– es dedueix que la petició que li fan no és recta. Primer perquè se li demana fer de jutge en una causa material que ja té uns jutges previstos per la llei. Sant Ambròs comenta que, amb la seva negativa, Jesús mostra que no vol ésser “àrbitre de les possessions dels homes sinó dels seus mèrits” [1].

A més, Jesús sap que aquesta petició té l'origen en l'avarícia, motiu pel qual exhorta tots els presents a guardar-se'n, perquè ni l'afany de béns ni la possessió no garanteixen el bé excels de la vida.

En canvi, com explica el Papa Francesc, “la cobdícia és un esglaó, obre la porta; després ve la vanitat – creure’s important, creure’s potent– i, al final, l’orgull. I per això venen tots els vicis, tots: són graons, però el primer és la cobdícia, el desig d’amuntegar riqueses. Precisament aquesta és la lluita de cada dia: com administrar bé les riqueses de la terra perquè s’orientin al cel i esdevinguin riqueses del cel”.

A això s’encamina precisament la virtut cristiana de la pobresa. Pobresa, va escriure sant Josepmaria, “no vol dir no tenir, sinó estar després: renunciar voluntàriament al domini sobre les coses” [2].

Fent una lectura ràpida de la paràbola amb què Jesús exemplifica el seu ensenyament hom podria treure la conclusió que el personatge protagonista no actua pas malament: si la collita ha estat fructífera, per

què no emmagatzemar bé i gaudir?  
Aquesta qüestió la resolen molts  
Pares de l'Església de manera  
semblant a com ho va fer sant Agustí:  
“el que és superflu dels rics és el  
necessari dels pobres. I es posseeixen  
coses alienes quan es posseeixen  
coses supèrflues”[3].

L'afany de seguretat humana ens  
porta a emmagatzemar i acumular  
coses i béns per si de cas; en realitat,  
però, moltes vegades no els fem  
servir. Són béns que podrien emprar  
uns altres; és a dir, els qui passen  
necessitats reals i no només possibles  
o imaginàries. Els béns de què no  
gaudeixen els pobres resten als  
graners dels rics. En canvi, quan els  
qui són beneïts amb riqueses hi  
reconeixen una manera de servir els  
altres, aprenen a viure la pobresa i el  
despreniment.

D'altra banda, Jesús anomena  
“insensat” el personatge de la

paràbola perquè va posar la seva il·lusió a atresorar, precisament el mateix dia que deixaria aquest món. Per evitar la falsa seguretat en les coses materials com si anessin a garantir una llarga vida, Jesús introdueix a la paràbola el tema de la mort. És lògic desitjar benestar i prosperitat per a la pròpia família; cal evitar, però, la niciesa de posar en els béns materials el fonament de l'esperança i la felicitat. Ens hauria d'alertar la realitat de persones famoses i acabalades de la història que han portat vides tràgiques.

Com explicava Benet XVI, “en aquest XVIII diumenge de durant l’any, la Paraula de Déu ens estimula a reflexionar sobre com ha de ser la nostra relació amb els béns materials. La riquesa, tot i ser en si un bé, no pot ésser considerada pas un bé absolut. Sobretot no garanteix la salvació; més encara, podria fins i tot posar-la seriosament en perill. A

la pàgina evangèlica d'avui, Jesús posa en guàrdia els deixebles precisament contra aquest risc. És saviesa i virtut no aferrar el cor als béns d'aquest món perquè tot passa, tot pot acabar bruscament. El veritable tresor que hem de buscar sense parar els cristians és «allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu» (Col 3, 1)” [4].

---

[1]Sant Ambròs, *Catena aurea*, in loc.

[2]Sant Josepmaria, *Camí*, n. 632.

[3]Sant Agustí, *Coment. in psalm.* 147.

[4]Benet XVI, *Àngelus*, 5-VIII-2007.

Pablo M. Edo

---

pdf | document generat  
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xviii-de-durant-lany-rics-davant-deu/>  
(12/03/2026)